

Η Τουρκία να δώσει εξηγήσεις

Ξάφνιασε, οπωσδήποτε, η δημοσιογραφική πληροφορία ότι 56 Ευρωπαίοι, μεταξύ των οποίων και ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος, έχουν χαρακτηριστεί ανεπιθύμητοι από τις τουρκικές αρχές και τους έχει απαγορευθεί η είσοδος στην Τουρκία.

Και όχι επειδή τέτοιου είδους ενέργειες δεν ανταποκρίνονται στη λογική και στις πρακτικές του στρατιωτικο-πολιτικού κατεστημένου της γειτονικής χώρας, αλλά επειδή η διαδικασία προσέγγισης με τις χώρες της Ευρωπαϊκής Ενωσης στην οποία υποτίθεται ότι έχει εισέλθει η Τουρκία, επιβάλλει διαφορετική συμπεριφορά και νοοτροπία.

Φυσικά, θα ήταν αφελές να πιστέψει κανείς ότι η διαδικασία που θεωρητικό ξεκίνησε τον περασμένο Δεκέμβριο στο Ελσίνκι έχει ανατρέψει ριζικά πρακτικές και μεθοδεύσεις που πάγια χαρακτήριζαν το τουρκικό κράτος, αλλά εκείνο που ασφαλώς θ' ανέμενε κανείς είναι ότι κάποια προσχήματα θα τηρούνταν οπωσδήποτε και κάποιες προσπάθειες θα καταβάλλονταν ώστε να καλλιεργηθεί στην ευρωπαϊκή κοινή γνώμη η εντύπωση ότι ο εξευρωπαϊσμός έχει ήδη αρχίσει στην τουρκική κοινωνία.

Αν πράγματι οι τουρκικές αρχές προέβησαν στη συγκεκριμένη ενέργεια της απαγόρευσης εισόδου στη χώρα τους 56 επώνυμων Ευρωπαίων, μεταξύ των οποίων και του Προκαθήμενου της Εκκλησίας της Ελλάδος, ορθότατα αντέδρασε το ελληνικό υπουργείο Εξωτερικών αξιώνοντας να δοθούν εξηγήσεις εκ μέρους της τουρκικής κυβέρνησης. Οι μεθοδεύσεις αυτές όμως πρέπει να προβληματίσουν τον ευρωπαϊκό χώρο ως προς τη συνέπεια της Αγκυρας έναντι των υποχρεώσεων που ανέλαβε να τηρήσει.

Και υπό την έννοια αυτή, αποτελεί υποχρέωση του ελληνικού υπουργείου Εξωτερικών, στην περίπτωση κατά την οποία δεν αποδειχθούν πειστικές οι εξηγήσεις που θα δοθούν από την Αγκυρα, να φέρει το συγκεκριμένο ζήτημα στα αρμόδια όργανα της Ευρωπαϊκής Ενωσης, δρομολογώντας έτσι τις διαδικασίες εκείνες που θα υποχρεώσουν την τουρκική κυβέρνηση να συμμορφωθεί προς τις δεσμεύσεις που ανέλαβε προκειμένου ν' αποκτήσει το δικαίωμα να θεωρείται υποψήφια προς ένταξη χώρα.

Αλλωστε, οι εξελίξεις που σημειώθηκαν τον περασμένο Δεκέμβριο στο Ελσίνκι, είχαν ως αποκλειστικό στόχο ν' αναθέσουν στην ίδια την Ευρωπαϊκή Ενωση την ευθύνη να παρακολουθεί και να παρεμβαίνει στις περιπτώσεις κατά τις οποίες η Τουρκία αρνείται ή αποφεύγει να προσαρμοστεί προς τις υποχρεώσεις της, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι η ελληνική πλευρά δεν οφείλει να προβαίνει σε επισημάνσεις αν και όταν, όπως εν προκειμένω, επιβάλλεται.